

Būt uzcītīgākiem un vairāk rūpēties par mājām

Elders Deivids A. Bednārs
no Divpadsmīt apustuļu kvoruma

Mēs varam kļūt uzcītīgāki un vairāk rūpēties par mājām, ja mēs kļūstam uzticīgāki, mācoties, dzīvojot un mīlot atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju.

1833. gadā pravietis Džozefs Smits saņēma atklāsmi, kas ietvēra bargu pārmetumu vairākiem vadošiem Baznīcas brāļiem savest kārtībā savas ģimenes (skat. M&D 93:40–50). Mana vēstījuma tēma ir viena īpaša frāze šajā atklāsmē — „Būt uzcītīgākiem un vairāk rūpēties par mājām” (50. pants). Es vēlos ieteikt jums trīs veidus, kā katrs no mums var kļūt uzcītīgāks un vairāk rūpēties par savām mājām. Es aicinu jūs klausīties ar dzirdošām ausīm un atvērtu sirdi, un es lūdzu, lai Tā Kunga Gars būtu kopā ar mums visiem.

Pirmais ieteikums: Paudiet mīlestību — un izrādiet to

Mēs varam sākt kļūt uzcītīgāki un vairāk rūpēties par mājām, sakot cilvēkiem, kurus mēs mīlam, kas mēs tos mīlam. Šādiem izteikumiem nav jābūt daiļrunīgiem vai gariem. Mums vienkārši sirsnīgi un bieži ir jāpauž mīlestība.

Brāļi un māsas, kad bija pēdējā reize, kad jūs ieskāvāt savu mūžīgo dzīvesbiedru savās rokās un pateicāt: „Es mīlu tevi”? Vecāki, kad bija pēdējā reize, kad sirsnīgi paudāt mīlestību pret saviem bērniem? Bērni, kad bija pēdējā reize, kad jūs teicāt saviem vecākiem, ka jūs tos mīlat?

Katrs no mums jau zina, ka mums jāsaista cilvēkiem, kurus mīlam, ka mēs tos mīlam. Taču tas, ko zinām, ne vienmēr atspoguļojas tajā, ko darām. Mēs varbūt jutamies nepārliecināti, neveikli un, iespējams, nedaudz samulsuši.

Kā Glābēja mācekļiem mums nebūtu jātiecas vienīgi uzzināt vairāk, drīzāk mums neatlaidīgi vairāk jādara tas, ko zinām par pareizu esam, un jāklūst labākiem.

Mums jāatceras, ka teiciens “es mīlu tevi” ir tikai sākums. Mums tas ir jāsaista no sirds, mums tas jāsaista patiesi, un vissvarīgākais — mums tas pastāvīgi jāizrāda. Mums vajag gan izteikt, gan izrādīt mīlestību.

Prezidents Tomass S. Monsons nesen deva padomu: “Bieži mēs pieņemam, ka [cilvēki mums apkārt] *noteikti* zina, ka mēs viņus mīlam. Taču mums to nekad nevajadzētu pieņemt; mums tas viņiem ir jādara zināms. ... Mēs nekad nenožēlosim izteiktos laipnos vārdus vai izrādīto mīlestību. Mēs drīzāk nožēlosim to, ja savās attiecībās ar tiem, kuri mums nozīmē visvairāk, esam to palaiduši garām” (“Finding Joy in the Journey,” *Ensign*, 2008. g. nov., 86).

Dažreiz Svētā Vakarēdiena sapulcē kādā runā vai liecībā mēs dzirdam šāda veida izteikumu: “Es zinu, ka nesaku savai dzīvesbiedrei pietiekami bieži, cik ļoti es viņu mīlu. Šodien es vēlos, lai viņa, mani bērni un jūs visi zinātu, ka es viņu mīlu.”

Šāda mīlestības izpausme varētu būt atbilstoša. Tomēr, dzirdot šādu izteikumu, es saraujos un pie sevis izsaucos, ka dzīvesbiedrei un bērniem nevajadzētu dzirdēt šo acīmredzami reto un privāto paziņojumu publiski baznīcā! Cerams, ka bērni dzird, kā mīlestība vecāku starpā tiek pausta un izrādīta ikdienišķās dzīves gaitā. Ja tomēr šāds publisks mīlestības apliecinājums baznīcā dzīvesbiedrei vai bērniem ir nedaudz pārsteidzošs, tad patiešām ir nepieciešams būt uzcītīgākam un vairāk rūpēties par mājām.

Saistība starp mīlestību un atbilstošu rīcību Rakstos ir atkārtoti un tiek īpaši uzsvērta Glābēja norādījumos Viņa apustuļiem: “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (Jāņa 14:15). Tāpat kā mūsu mīlestība pret To Kungu ir redzama, ja mēs staigājam Viņa ceļus (skat. 5. Mozus 19:9), arī mūsu mīlestība pret dzīvesbiedru, vecākiem un bērniem visspēcīgāk izpaužas mūsu domās, mūsu vārdos un mūsu darbos (skat. Mosijas 4:30).

Drošas un pastāvīgas mīlestības izjušana no dzīvesbiedra, vecāka vai bērna puses ir bagātīga svētība. Šāda mīlestība spēcina un atbalsta ticību Dievam. Šāda mīlestība ir spēka avots un aizdzen bailes (skat. 1. Jāņa 4:18). Šāda mīlestība ir katra cilvēka vēlēšanās.

Mēs varam kļūt uzcītīgāki un vairāk rūpēties par mājām, paužot mīlestību — un pastāvīgi to izrādot.

Otrais ieteikums: Sniedziet liecību un — dzīvojiet atbilstoši tai

Vēl mēs varam kļūt uzcītīgāki un vairāk rūpēties par mājām, sniedzot liecību tiem, kurus mīlam, par to, ko zinām par patiesu esam, caur Svētā Gara liecību. Liecināšanai nav jābūt garai vai daiļrunīgai. Un mums nav jāgaida līdz pirmajai mēneša svētdienai, lai paziņotu savu liecību par patiesām lietām. Savās mājās mēs varam un mums ir jāsniedz skaidra liecība par Tēva un Dēla dievišķumu un realitāti, par diženo laimes ieceri un par Atjaunošanu.

Brāļi un māsas, kad bija pēdējā reize, kad jūs liecinājāt savam mūžīgajam dzīvesbiedram? Vecāki, kad bija pēdējā reize, kad jūs liecinājāt saviem bērniem par to, ko zināt par patiesu esam? Un, bērni, kad bija pēdējā reize, kad jūs dalījāties savā liecībā ar saviem vecākiem un ģimeni?

Katrs no mums jau zina, ka jāsniedz sava liecība cilvēkiem, kurus mēs mīlam visvairāk. Taču tas, ko zinām, ne vienmēr atspoguļojas tajā, ko mēs darām. Mēs varbūt jutāmies nepārliecināti, neveikli un, iespējams, nedaudz samulsuši.

Kā Glābēja mācekļiem mums nebūtu jātiecas vienīgi uzzināt vairāk, drīzāk mums neatlaidīgi vairāk jādara tas, ko zinām par pareizu esam, un jākļūst labākiem.

Mums jāatceras, ka izjustas liecības sniegšana ir tikai sākums. Mums ir jāsniedz liecība, mums tas jādara patiesi, un vissvarīgākais — mums pastāvīgi jādzīvo atbilstoši tai. Mums ir gan jāpauž, gan jādzīvo atbilstoši savai liecībai.

Saistība starp liecību un atbilstošu rīcību ir uzsvērtā Glābēja norādījumos svētajiem Kērtlandē: "Tas, ko Gars liecina jums, tieši tā Es gribu, lai jūs darītu" (M&D 46:7). Mūsu liecībai par evaņģēlija patiesību vajadzētu atspoguļoties gan mūsu vārdos, gan darbos. Un mūsu liecības visspēcīgāk tiek pasludinātas un saskaņā ar tām tiek dzīvots mūsu pašu mājās. Dzīvesbiedriem, vecākiem un bērniem vajadzētu tikties pārvarēt jebkādu vilcināšanos, nepatiku vai apmulsumu saistībā ar liecības sniegšanu. Mums ir gan jārada iespējas, gan jāraugās pēc iespējām sniegt liecību par evaņģēlija patiesībām — un jādzīvo atbilstoši tām.

Liecība ir tas, ko mūsu prātā un mūsu sirdī caur Svētā Gara liecību zinām par patiesu esam (skat. M&D 8:2). Ja mēs sludinām patiesību, nevis aizrādām, pārlicinām vai vienkārši dalāmies interesantās pieredzēs, mēs aicinām Svēto Garu apstiprināt mūsu vārdu patiesumu. Skaidras liecības spēks (skat. Almas 4:19) nerodas no izsmalcinātas valodas vai efektīvas prezentācijas; drīzāk tas ir rezultāts atklāsmei, ko sniedzis trešais Dievības loceklis, tieši Svētais Gars.

Dzīvesbiedra, vecāka vai bērna liecības spēka, tās iedvesmas un pastāvības sajušana ir bagātīga svētība. Šāda liecība stiprina ticību un sniedz vadību. Šāda liecība rada gaismu pasaulē, kas pakāpeniski kļūst tumšāka. Šāda liecība ir mūžīgas perspektīvas un paliekoša miera avots.

Mēs varam kļūt uzcītīgāki un vairāk rūpēties par mājām, sniedzot liecību — un pastāvīgi dzīvojot atbilstoši tai.

Trešais ieteikums: Esiet neatlaidīgi

Kad auga mūsu dēli, mūsu ģimene darīja to, ko jūs esat darījuši un ko jūs tagad darāt. Mums bija regulāra ģimenes lūgšana, Rakstu studēšana un ģimenes mājvakari. Tad nu esmu drošs, ka tas, ko tagad aprakstīšu, nekad nav noticis jūsu mājās, taču tā tas notika mūsējās.

Dažkārt mēs ar mūsu Bednāru domājām, vai mūsu centieni veikt šīs garīgā ziņā būtiskās lietas ir tā vērti. Šad un tad mēs Rakstu pantus lasījām, atskatot tādiem protestiem kā: „Viņš aiztiek mani! Lai viņš neskatās uz mani! Mammu, viņš elpo manu gaisu!” Sirsnīgās lūgšanas dažkārt pārtrauca ķiķināšana un dunkāšanās. Un ar aktīviem, trokšņainiem zēniem ģimenes mājvakaru stundas ne vienmēr sasniedza augstu iedvesmas līmeni. Dažkārt mēs ar mūsu Bednāru bijām sakaitināti, jo neizskatījās, ka taisnīgie paradumi, kurus mēs tik grūtā veidā centāmies ieaudzināt, nekavējoties sniedz garīgos rezultātus, ko vēlējamies un sagaidījām.

Ja jūs šodien jautātu mūsu pieaugušajiem dēliem, ko viņi atceras par ģimenes lūgšanu, Rakstu studēšanu un ģimenes mājvakaru, es domāju, ka zinu, ko viņi atbildētu. Visdrīzāk par noteicošo brīdi savā garīgajā attīstībā viņi nenosauktu kādu īpašu lūgšanu vai noteiktu Rakstu studēšanas reizi, vai īpaši nozīmīgu ģimenes mājvakara stundu. Tas, ko viņi teiktu, ka atceras, būtu, ka mēs kā ģimene bijām neatlaidīgi.

Mēs ar mūsu Bednāru domājām, ka galvenais mērķis bija palīdzēt mūsu dēliem saprast noteiktas stundas saturu vai kādu noteiktu Rakstu vietu. Taču katru reizi, kad studējām, lūdzām, vai kopīgi mācījāmies, šāda rezultāta nebija. Iespējams, svarīgākā mācība, ko toreiz pilnībā nenovērtējām, bija mūsu nolūka un darba neatlaidīgums.

Manā birojā ir skaista glezna ar kviešu lauku. Gleznu veido liels daudzums atsevišķu otas vilcienu — atsevišķi ņemot, neviens no tiem nav pārāk interesants vai iespaidīgs. Patiesībā, ja jūs stāvat gleznai tuvu, viss, ko varat redzēt, ir liels daudzums šķietami nesaistītu un nepievilcīgu triepienu dzeltenā, zelta vai brūnā krāsā. Taču, ja jūs pakāpeniski attālināties no audekla, visi atsevišķie otu vilcieni apvienojas kopā un rada brīnišķīgu kviešu lauka ainavu. Daudzie vienkāršie, atsevišķie otas vilcieni darbojas kopā, radot valdzinošu un skaistu gleznu.

Katra ģimenes lūgšana, katrs brīdis, kad ģimene kopīgi studē Rakstus, un katrs ģimenes mājvakars ir otas triepiens uz mūsu dvēseles audekla. Ikviens no šiem notikumiem var nešķīst ļoti iespaidīgs vai atmiņā paliekošs. Taču līdzīgi kā dzeltenās, zelta un brūnās krāsas triepieni papildina cits citu un rada iespaidīgu mākslas darbu, tāpat arī mūsu neatlaidība, darot šķietami mazas lietas, var vest uz nozīmīgiem garīgiem rezultātiem. „Tādēļ nepiekūstiet, labu darīdami, jo jūs ieliekat liela darba pamatu. Un no mazām lietām rodas tas, kas ir liels” (M&D 64:33). Neatlaidība ir atslēgas princips, kad ieliekam pamatu lielajam darbam mūsu personīgajā dzīvē un, kļūstot uzcītīgāki un ieinteresētāki, arī savās mājās.

Būt neatlaidīgiem savās mājās ir svarīgi vēl cita iemesla dēļ. Daudzi no Glābēja bargākajiem pārmetumiem tika vērsti uz liekuljiem. Jēzus brīdināja Savus mācekļus no rakstu mācītājiem un farizejiem: „Pēc viņu darbiem nedarait. Jo tie gan māca, bet paši to nedara” (Mateja 23:3). Šis asais pārmetums ir tieši saistīts ar padomiem: „Paudiet mīlestību un izrādiet to,” „Sniedziet liecību un dzīvojiet atbilstoši tai” un „Esiet neatlaidīgi.”

Liekulība mūsu dzīvē ir vislabāk pamanāma un izraisa vislielāko postu mūsu mājās. Un bērni bieži ir vismodrākie un jutīgākie attiecībā uz liekulības atpazīšanu.

Publiski paziņojumi par mīlestību, kad mājās pietrūkst personiskas mīlestības izrādīšanas, ir liekulība — un tā vājina diženā darba pamatu. Publiska liecināšana, kad mūsu pašu mājās pietrūkst uzticības un paklausības, ir liekulība — un tā iedragā diženā darba pamatus. Bauslis „Tev nebūs nepatiesu liecību dot” (2. Mozus 20:16) vistiešāk attiecināms uz liekuli katrā no mums. Mums jābūt un jāklūst neatlaidīgākiem. „Bet topi tu par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā” (1. Tim. 4:12).

Meklējot Tā Kunga palīdzību, un Viņa spēkā mēs varam pakāpeniski mazināt neatbilstību starp to, ko mēs sakām, un to, ko mēs darām, starp mīlestības paušanu un neatlaidīgu tās izrādīšanu un starp liecības sniegšanu un nelokāmu dzīvošanu atbilstoši tai. Mēs varam kļūt uzcītīgāki un vairāk rūpēties par mājām, ja mēs kļūstam uzticīgāki, mācoties, dzīvojot un mīlot atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju.

Liecība

„Laulība starp vīrieti un sievieti ir Dieva noteikta un ... ģimenei ir galvenā loma Radītāja iecerē par Viņa bērnu mūžīgo dzīvi” („Ģimene — Vēstījums pasaulei”, *Liahona*, 2004. g. okt., 49). Šo un citu mūžīgi svarīgu iemeslu dēļ mums jābūt uzcītīgākiem un vairāk jārūpējas par mājām.

Kaut katrs dzīvesbiedrs, katrs bērns un katrs no vecākiem būtu svētīts paust un saņemt mīlestību, sniegt spēcīgu liecību un saņemt iedvesmu no tās, un kļūt neatlaidīgāks šķietami mazās lietās, kam ir tik liela nozīme.

Šajās svarīgajās darbībās mēs nekad netiksim atstāti vieni. Mūsu Debesu Tēvs un Viņa mīļotais Dēls dzīvo. Viņi mīl mūs un zina mūsu apstākļus, un Viņi palīdzēs mums kļūt uzcītīgākiem un vairāk rūpēties par mājām. Par šīm patiesībām es liecinu svētajā Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā, āmen.